Pesnik i novinar, Jovan Bratin Stefanović, rodom iz Pavlovaca, redovan je gost na turiskoj Kobasicijadi, zato što je ona, kako sam kaže „zaštitni znak Vojvodine“, i dodaje,

- To je nešto najlepše što je izniklo na ovoj pitomoj vojvođanskoj ravnici. Ona je izraz duše ovdašnjeg življa, našeg Čike, čoveka koji je napravio iz ničega nešto, koji se vinuo visoko nebu pod oblake. Turijska kobasicijada je Božji dar ovim ljudima ovde. Ja sam došao ovde i uvek se vraćam da se poklonim na tren svima onima koji su u proteklih 28 godina znali šta hoće. Ona je kao svetionik u ovom panonskom, vojvođanskom moru, i nama ostalima koji smo pratili Turijce, krenuli sa Čikom da radimo nešto drugo, da skrenemo pažnju na sebe, je uvek jedno dobro štivo, dobra lekcija, a mi smo dobri đaci...“

Kada smo gopodina Stefanovića pitali za Pavlovce, živopisno naselje u opštini Ruma, sa oko 400 žitelja, naš sagovornik nam je rekao da je to zanimljiva destinacija, čiji stanovnici polako počinju da se bave seoskim turizmom. Nedavno je osnovano i Udruženje „Prijatelji Pavlovaca“.

Ono što je sigurno, to je da su Pavlovci inspirativno mesto za umetnike u kojem i naš sagovornik pronalazi motive za svoj stvaralački rad, za svoje pesme.

Teško je naučiti nešto novo iz pesama, ali ljudi umiru svakoga dana nesrećni od nedostatka onoga što tamo postoji, a mali događaji, slučajem zadržani trenuci, mogu nas odvesti u umetnost i avanture. Jovan Bratin Stefanović, iskusio je to pesmom „Paorska ruka“ koju je posvetio svom pokojnom ocu.

-Pisao sam je noću, od pola tri do pola pet, kada se moj otac borio za život. Nažalost, on je umro, a ostala je ta „Paorska ruka“. Imao sam prilike da dam autorska prava za tu pemu, ali ja to nisam želeo. „Paorska ruka“ ostaje Pavlovcima, ostaje gde su grobovi mojih predaka. Ja se

stalno vrećam tamo, a „Paorska ruka“ treba da uđe u svaku kuću. Ona nema cenu, jer je izašla iz moje duše i poklanjam je svakom mom prijatelju koji je ume da je doživi na pravi način. Ta ruka je personifikacija ruke naših roditelja, to je ruka uz pomoć koje ja želim da dam doprinos da podignemo crkvu Svetog Nikole u Pavlovcima. Ona kaže ovako:

Paorska ruka,

Izbrazdana,

Izborana,

Podigla nas je iz kolevke onako masna i uprljana.

Kao klinci njoj se radovali,

Njenoj snazi i toploti.

Još pamtim tatin zamah vilama,

Masnicu na turu,

Grč u prstima,

Pamtim ples ruke po žitnim poljima,

Neizbrisiv trag koji me u osvit zore sa prvim petlovima milovao po kosi.

Nedam tu ruku koja me mlekom dojila,

Nedam tu ruku koja je ostarila,

Iznemogla.

Dok stojim zagledan u te ruke,

Želim da ih ljubim,

Da ih stavim pod jastuk,

Da spavam na sedefu.

Ta ruka život mi je dala,

Njoj se klanjam jer deo je mene,

Jer stoji i plamti kao svetionik,

Vodilja mi ruka

Mojih najmilijih nešto sveto,

Najlepše,

Ikona.

Mesila kolače, muzla krave, kopala njivu,

Denula kamaru, utovarala đubre i šta sve nije,

Ruka mamina, ruka tatina.

Steglo se u srcu zbog ruke

Koja se smanjila, izobličila, svenula,

Negde na njivi snagu prosula.

Htela bi još zbog mene, zbog moje dece.

Izdrži ruko,

Hoću tebe, moram da ti vratim mladost.

Budi kod mene u krilu,

I ne idi draga ruko.

Hoću suzom da te natapam,

Neću dalje bez tebe,

Ruko mojih nadanja,

Ostvarenja dečačkih snova,

Ćutim i milujem te,

Zurim, ne trepćem,

Suze oči nakvasile,

Hoću da te upamtim,

Kroz život da te nosim,

Da te otrgnem vremenu,

Da te ne ukrade,

Volim te iz dna duše,

Tvoj miris,

Tvoje prste iz šake bi ti vode pio,

Ruko paorska,

Lepoto naša.

Negde kroz maglu nazirem te.

I čekam tata da me budiš,

Čekam da me stisneš,

Da se dogodiš.

Ruko, na časak ću te ostaviti,

Zamotati u srcu,

Nositi na duši,

Hoću da budeš blizu mene,

Jer tebe dok gledam gledam detinjstvo i život na dlanu.

Hvala ti za istinsku ljubav koju ti teško mogu uzvtratiti.

Jedino znači dok živim, podizati svoju čeljad (Oliveru i Katarinu)

Kako si ti mene dizala,

Ruko paorska,

lepoto naša,

vratiću ti se uvek i svagda.

Još jedna pesma „Volim te majko“, koju sam posvetio majci, jer je u našoj kući ostala majka, čuvam da je kažem kada jednog dana dođete u Pavlovce, a ja se iskreno nadam da će to biti uskoro. Sekvenca kaže:

Još si ti mama živa,

Još kuća nije prazna,

Još otvaraš vrata.

Dok je tebe biće mene,

Biće nas.

Deca će nedeljom u podne baki ići u naručje,

Deki na grob da spuste cveće,

Da ga pomiluju....